

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vitem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Cad 13/2009 - 96,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 960 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 - 212, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 11. 2008, č. j. KUOK 102663/2008, jímž byla podle ust. § 89 a dalších příslušných ustanovení citovaného zákona zamítnuta žádost o obnovu řízení ve věci dávky státní sociální podpory - příspěvek na bydlení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Cad 13/2009 - 96, žalobu napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 - 212, zamítl. V odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k zamítnutí žaloby soud uvedl, že žalobce podal vždy pouze nekonkrétní návrh na povolení obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, který přes výzvu k doplnění návrhu podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a poučení o následcích nedoplnil náležitým způsobem. K povolení obnovy řízení nebyly zjištěny ani prokázány zákonné důvody. Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu nereagoval a návrh nedoplnil, nedoložil svá tvrzení a ani nedoložil, že by došlo k některému z porušení nebo k některé ze skutečností uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu, Krajský úřad Olomouckého kraje svým rozhodnutím ze dne 13. 11. 2008, č. j. KUOK 102663/2008, návrh na povolení obnovy řízení zamítl. Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 - 212, jako nedůvodnou zamítl.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu podáním téměř nečitelného obsahu, v němž namítl, že soud rozhodl v jeho nepřítomnosti. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení „svého“ advokáta JUDr. Víta Vohánky pro řízení o kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 6. 2010 a 21. 6. 2010 k výzvě soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 4 Cad 13/2009 - 111, zástupcem stěžovatele nad to uvedl, že žalovaný, obdobně jako správní orgány v předcházejících řízeních, věc nesprávně posoudil a řádně se jí nezabýval. Stěžovatel se nachází od listopadu 2003 ve stavu hmotné nouze, po zaplacení měsíčního inkasa ve výši 500 Kč mu nezbývají finance na živobytí, přiznaná částka 765 Kč - příspěvek na bydlení je nedostačující. Stěžovatel podotkl, že u soudu probíhá řízení o cca 80 žalobách, o kterých je rozhodováno jednotlivými soudci v samostatných řízeních. Dále poukázal na to, že mu bylo v řízení před Městským soudem v Praze odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Soud ignoroval návrh žalobce na odročení jednání a na spojení všech žalob do jednoho řízení. Podle názoru žalobce o žalobě rozhodoval vyloučený soudce. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2009, č. j. 3 Cad 26/2007 - 72, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Žalobou napadené rozhodnutí se týkalo návrhu na povolení obnovy řízení v pravomocně ukončené věci. Jak správně uvedl již městský soud, protože v případě věci

ukončené rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 11. 2008, č. j. KUOK 102663/2008, stěžovatel svůj obecný a nekonkrétní návrh na povolení obnovy ve věci pravomocného rozhodnutí vzdor výzvě a poučení, náležitým způsobem nedoplnil, správní orgán nijak nepochybil, když návrh na povolení obnovy řízení zamítl. Podle Nejvyššího správního soudu městský soud správně posoudil právní otázku, neboť k povolení obnovy řízení nebyly zjištěny a prokázány zákonné důvody.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Jak již uvedl městský soud, vzhledem k tomu, že stěžovatel neposkytl řádnou součinnost k tomu, aby odůvodnil a konkretizoval důvody obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 11. 2008, č. j. KUOK 102663/2008, správní orgány proto jeho návrhu nemohly vyhovět. Nejvyšší správní soud proto neshledal, obdobně jako to již neshledal městský soud, že by v řízení před žalovaným byla porušena stěžovatelova procesní práva a ustanovení o řízení před správními orgány.

Další stížnostní námitkou stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvodem kasační stížnosti podle stěžovatele v tomto ohledu je skutečnost, že mu bylo v řízení před Městským soudem v Praze odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Právo na veřejné projednání nebylo žalobci odepřeno vzhledem k tomu, že ve věci bylo na žádost žalobce nařízeno jednání na den 25. 2. 2010, jehož se v zastoupení ustanoveného advokáta JUDr. Víta Vohánky účastnila Mgr. Barbora Kovalová, advokátní koncipientka, na základě udělené substituční plné moci ze dne 1. 2. 2010. Soud neshledal důvody pro odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s, na základě nesrozumitelných podání stěžovatele - dopis ze dne 19. 2. 2010, jež je doložen na č. l. 83 - 87 soudního spisu, a proto jednal v nepřítomnosti žalobce podle ust. § 49 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v kasační stížnosti stěžovatel toliko namítá, že mu bylo v řízení před Městským soudem v Praze odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Tato jediná uplatněná námitka, jak výše uvedeno, nebyla shledána důvodnou.

K tvrzení, jež nebylo nikterak specifikováno, že podle názoru stěžovatele o žalobě rozhodoval vyloučený soudce, Nejvyšší správní soud konstatuje, že mu není známo, že by soudkyně Městského soudu v Praze Mgr. Dana Černovská, jež ve věci rozhodovala, byla vyloučena z projednávání a rozhodování této věci. Nejvyšší správní soud dále

konstatuje, že k věcným důvodům, které vedly Městský soud v Praze k zamítnutí žaloby, se stěžovatel nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu Městského soudu v Praze nebylo shledáno pochybení, a proto vzhledem k výše uvedenému byla kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta jako nedůvodná.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalovaného na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2009, č. j. 4 Cad 13/2009 - 25, pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát, který stěžovatele zastupuje i v řízení o kasační stížnosti; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce k výzvě Nejvyššího správního soudu nevyčíslil náklady právního zastoupení stěžovatele, a proto bylo rozhodnuto o odměně advokáta podle obsahu spisu. Nejvyšší správní soud přiznal advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby po 500 Kč, a to za doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, jak je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 160 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 960 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu